

PARAULA I VIDA

«Jo sóc rei. La meva missió és la de ser un testimoni de la veritat» (Jò 18,37)

Al final de l'any litúrgic, i com recapitulat-lo, agraim que setmana rere setmana hàgim pogut anar celebrant el misteri de la Vida Nova que Jesucrist Ressuscitat ens regala per pura gràcia. L'Església al final de l'any, com al final de la història, mira el Crist que ens salva, i celebra amb gran esclat de joia la **solemnitat de Jesucrist Rei de tot el món**, compendi de la Pasqua celebrada cada diumenge i en cada eucaristia.

Semblaria que **Jesús de Natzaret** ja no hauria d'interessar ningú després de vint segles de cristianisme, i després de tantes defallences i pecats dels cristians, com es complau a posar en relleu un persistent anticristianisme. ¿Estem al final de la fe i de l'Església? Alguns l'abandonen i cerquen inspiració mística en ells mateixos —que se situen en el lloc de Déu—, o en espiritualitats evanescentes —no aollint el gran repte de l'encarnació—, i d'altres ja creuen superada tota sacramentalitat que faria present el misteri salvador de Crist a través de l'Església i dels seus indignes deixebles. Però Jesús està ben viu, i continua apassionant, continua

essent «*testimoni de la veritat*» (Jò 18, 37). Quan les seves paraules, els seus grans manaments, les paràboles, la seva desconcertant petjada històrica són presentades amb viva a infants i joves, a qui encara no el coneix, continuen captant, atraient i fent canviar la vida, donant-li sentit. Hi ha tantes conversions al món, i molts bateigs d'adults... Que n'és de bo i de gran conèixer Crist, seguir-lo, i estimar-lo cada dia més i més!

Quan en el moment actual del nostre món i de la nostra cultura, hi ha tanta buidor de valors veritables, tant de sofriment, soledat i desesperació, tantes persones i famílies trencades, amb manca de treball decent, amb precarietats, cerquem el Crist, el Rei de Bondat, el Crucificat, imatge de la misericòrdia de Déu i ajudem perquè les persones que tractem se li confiïn, li parlin, el vulguin conèixer. «*Jesucrist és el mateix ahir i avui i pels segles*» (He 13,8).

Proclamar avui aquest missatge, amb el nostre testimoniatge, de nou és una aportació transformadora, necessària. Anunciar-ho humilment ha de ser el compromís més profund de la festa de Crist Rei. Perquè Jesucrist, el Rei de l'univers, no està inactiu si-

nó que és el primer i el més interessant que l'amor, la justícia i la pau, distintius del Regne, es vagin obrint pas, amb força. Per això Jesús ensenyava: «*Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembla el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix, sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues, i finalment el blat granat dintre les espigues*» (Mc 4,26-28). El Papa Francesc comenta que com la llavor sembrada creix des de dins, així el Regne de Déu creix «d'amagat» enmig «de nosaltres» o es troba amagat com «la joia o el tresor», però «sempre en la humilitat». I el qui dona creixement a aquella llavor és l'Esperit Sant que està en nosaltres, i que és Esperit de suavitat, d'humilitat, d'obediència i de simplicitat. «És ell qui fa créixer a dins el Regne de Déu, no són els plans pastorals, les grans coses». Demanem a l'Esperit Sant la gràcia de fer germinar «en nosaltres i en l'Església, amb força, la llavor del Regne de Déu perquè esdevingui gran, doni refugi a moltíssima gent i doni fruits de santedat».

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Visita del Bisbe auxiliar de Kiev a Mons. Vives

L'Arquebisbe Joan-Enric va rebre al Palau episcopal de La Seu d'Urgell una visita de comunió del Bisbe auxiliar de Kiev, Mons. Yosyf Milan, encarregat de la pastoral migratòria de l'Església greco-catòlica d'Ucraïna, que es va desplaçar a la nostra diòcesi per conèixer la comunitat a Guissona. Mons. Milan anava acompanyat per Mons. Andrés Martínez Esteban, Vicari de l'Ordinariat per als Catòlics Orientals a Espanya, que té confiat S.Em. el Cardenal Carlos Osoro, Arquebisbe de Madrid.

En un ambient de confiança, amistat i comunió, van poder compartir l'heroica història martirial de l'Església greco-catòlica d'Ucraïna. A Urgell hi treballa pastoralment el sacerdot ucraïnès de ritu greco-catòlic Mn. Taras Kogut a l'església de Guissona, i també serveix parròquies de fidels ucraïnesos de Lleida i Solsona.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Apropar-se a Jesús sofrent

S'apropa als setanta-cinc anys. En fa vora deu que està malalt. Una malaltia que el manté força lúcida, que porta amb dignitat, però que li ha anat restant facultats. No parla, no és autònom per moure's... és totalment dependent. Les mirades, però, són sovint eloqüents, alhora que agraiades. Els seus ulls transmeten, sempre, aquest agraiement penetrant, sobretot quan els nets el visiten i passen una estona amb ell. Els familiars s'abocuen a fer-li companyia i donar-li escalf. Un dia un dels fills rep un reconeixement públic i la tarda del lliurament del guardó tota la família voldria ser-hi, però algú ha de tenir cura de l'avi. Un dels familiars directes s'hi ofereix: no anirà a la festa. Assabentat de tot, tanmateix, un amic de tota la vida s'ofereix per acompanyar el malalt la tarda en qüestió i el vespre. La família pot participar

així en l'esdeveniment i l'avi restarà atès. Les hores de la tarda i el vespre se succeeixen amb el seu ritme habitual. A casa, amb l'avi, no hi ha cap possibilitat de compartir paraules. Només les mirades i la mà que estreny la de l'amic amb el reconfort que transmet. I la proximitat que traspua amor i servei. Les hores passen. El silenci roman i cada vegada és més eloqüent. «Estava malalt, i em vau visitar» (Mt 25,36).

La malaltia posa de manifest la feblesa de la persona, fa experimentar la pròpia impotència, és un dels problemes greus que capgiren la vida humana. La malaltia pot comportar angoixa, por, qüestionament de certes coses que es consideraven assumides i indiscutibles. Alhora, pot ser font de maduresa que ajudi a discernir la situació, encara més quan la persona malalta ho pot viure.

Visitar l'amic quan arriba la malaltia, tenir-ne cura una tarda, és un signe de generosa amistat, de complicitat en el dolor, de compassió, reconfort i esperança, moment privilegiat de consolació compartida. La dificultat de comunicació amb el malalt queda superada pel corrent d'afecte, per l'ambient que la visita del familiar o de l'amic genera. Encara que sigui només per una estona, descentra de la preocupació que provoca la malaltia. «Així es va complir allò que havia anunciat el profeta Isaïes: Ell va portar les nostres febleses i prengué damunt seu les nostres malalties» (Mt 8,17). Ser-hi. Pot semblar poca cosa, i tanmateix pot ser-ho tot: ser al costat del malalt en el dolor que apropa a Jesús sofrent.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

«Yo soy Rey. Para esto he venido al mundo: para dar testimonio de la verdad» (Jn 18,37)

Al final del año litúrgico, y como recapitulándolo, agradezcamos que semana tras semana hayamos podido ir celebrando el misterio de la Vida Nueva que Jesucristo Resucitado nos regala por pura gracia. La Iglesia al final del año, como al final de la historia, mira a Cristo que nos salva, y celebra con gran efusión de alegría **la solemnidad de Jesucristo Rey del universo**, compendio de la Pascua celebrada cada domingo y en cada eucaristía.

Parecería que **Jesús de Nazaret** ya no debería interesar a nadie después de veinte siglos de cristianismo, y después de tantas infidelidades y pecados de los cristianos, como se complace en poner de relieve un persistente anticristianismo. ¿Estamos en el final de la fe y de la Iglesia? Algunos lo abandonan y buscan inspiración mística en sí mismos —que se sitúan en el lugar de Dios—, o en espiritualidades evanescentes —no acogiendo el gran reto de la encarnación—, y otros ya creen superada toda sacramentalidad que haría presente el misterio salvador de Cristo a través de la Iglesia y de sus indignos discípulos. Pero Jesús está bien vivo, y continúa apasionando, sigue siendo «testigo de la verdad» (Jn 18, 37). Cuando sus palabras, sus grandes mandamientos, las parábolas, su desconcertante huella histórica son presentadas con vigor a niños y jóvenes, a quien aún no lo conoce, continúan captando, atrayendo y haciendo cambiar la vida, dándole sentido. Se dan tantas conversiones en el mundo, y muchos bautizos de adultos... ¡Qué bueno y qué grande es conocer a Cristo, seguirlo, y amarlo cada día más!

Cuando en el momento actual de nuestro mundo y de nuestra cultura, hay tanto vacío de valores verdaderos, tanto sufrimiento, soledad y desesperación, tantas personas y familias rotas, con falta de trabajo decente, con precariedades, buscamos el Cristo, el Rey de Bondad, el Crucificado, imagen de la misericordia de Dios, y ayudamos para que las personas que tratamos se le confíen, le hablen, quieran conocerlo. «Jesucristo es el mismo ayer y hoy y siempre» (Hb 13,8).

Proclamar hoy este mensaje, con nuestro testimonio, de nuevo es una aportación transformadora, necesaria. Anunciarlo humildemente tiene que ser el compromiso más profundo de la fiesta de Cristo Rey. Porque Jesucristo, el Rey del universo, no está inactivo sino que es el primero y el más interesado en que el amor, la justicia y la paz, distintivos del Reino, se vayan abriendo paso, con fuerza. Por eso Jesús enseñaba: «El reino de Dios se parece a un hombre que echa semilla en la tierra. Él duerme de noche y se levanta de mañana; la semilla germina y va creciendo, sin que él sepa cómo. La tierra va produciendo fruto sola: primero los tallos, luego la espiga, después el grano» (Mc 4,26-28). El Papa Francisco comenta que como la semilla sembrada crece desde dentro, así el Reino de Dios crece «a escondidas» en medio «de nosotros» o se encuentra escondido como «la joya o el tesoro», pero «siempre en la humildad». Y quien da crecimiento a aquella semilla es el Espíritu Santo que está en nosotros, y que es Espíritu de suavidad, de humildad, de obediencia y de simplicidad. «Es él quien hace crecer dentro el Reino de Dios, no son los planes pastorales, las grandes cosas». Pidamos al Espíritu Santo la gracia de hacer germinar «en nosotros y en la Iglesia, con fuerza, la semilla del Reino de Dios para que llegue a ser grande, dé refugio a muchísima gente y dé frutos de santidad».

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Mons. Vives en la canonització del bisbe Romero i el Papa Pau VI

El Sant Pare Francesc va canonitzar, el 14 d'octubre, 7 nous sants a Sant Pere del Vaticà: Pau VI, papa; Òscar Arnulfo Romero, bisbe i màrtir; Nazària Ignàsia de Santa Teresa de Jesús March, fundadora i primera santa boliviana; Francesc Spinelli, prevere diocesà; Vincenzo Romano, fundador; Maria Caterina Kasper, fundadora; i Nunzio Sulprizio, un jove de 19 anys. Hi va concelebrar Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell.

Davant una multitud molt gran de fidels vinguts d'arreu del món, amb la presència dels participants al Sinode dels joves, i amb centenars de cardenals i bisbes, el Papa Francesc va declarar la santedat d'aquests set beats, i els va inscriure al catàleg dels sants. Era gran la significació d'aquesta data que unia la canonització del Papa Pau VI continuador del Concili Vaticà II i del postconcili, ànima de l'evangelització i viatger infatigable als cinc continents, amb la canonització de l'Arquebisbe màrtir de San Salvador, a El Salvador, Mons. Óscar Arnulfo Romero, màrtir del magisteri social de l'Església i lliurat als pobres i a la dignitat de les persones, davant dels poderosos que no acceptaren el seu compromís i el van assassinar el 1980 mentre celebrava la missa. El seu lema episcopal era:

«Sentire cum Ecclesia» («Sentir amb l'Església»).

L'Arquebisbe Joan-Enric va participar dissabte 13 a les Vespres en ritu ambrosià que les diòcesis de Milà i Brèscia celebraren a la Basílica romana dels dotze Apòstols, presidides per l'Arquebisbe Delpini. L'endemà va participar en la solemne concelebració presidida pel Papa Francesc a la Basílica de Sant Pere, i dilluns 15 a la missa d'acció de gràcies a l'Aula Pau VI, per la canonització de l'Arquebisbe Romero, presidida pel qui fou col·laborador seu i Bisbe auxiliar així com a gran biògraf, el Cardenal salvadoreny Gregorio Rosa Chávez, amb tot l'episcopat salvadoreny, amb altres bisbes d'Amèrica Llatina presents, i el Secretari de la Conferència Episcopal Espanyola, on hi eren presents

molts grups dels Comitès Òscar Romero de Catalunya.

Mons. Vives va destacar l'experiència tan joiosa d'Església universal i de reconeixement de les virtuts i exemplaritat dels nous sants, que ens ajuden en el camí de la nostra fidelitat evangèlica i del servei pastoral, en el compromís per una Església servidora i pobra, compromesa en l'evangelització. Una Església que mostra els seus millors fills en aquesta canonització, i que es veu plena i ungida per l'Esperit Sant que la guia, l'ajuda i la renova constantment en la santedat i l'amor. I va declarar que per a ell aquests dos grans pastors que encarnen a la perfecció la figura del pastor dissenyada pel Concili Vaticà II, l'animen a continuar endavant com a Bisbe pel camí de la senzillesa evangèlica i el coratge per sembrar l'Evangeli sense por i amb tota fidelitat a l'Església.

Després de la missa d'acció de gràcies a l'aula Pau VI, el dilluns dia 15 al migdia, l'Arquebisbe Joan-Enric Vives pogué saludar personalment el Sant Pare Francesc que havia vingut a l'encontre dels nombrosos pelegrins del Salvador, i de l'Amèrica Llatina concedint-los una audiència especial.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Quan soc misericordiós soc un autèntic fill del Pare, perquè el Pare és misericordiós» (13 de setembre).

@Pontifex: «En el patiment que ens produeixen les ferides eclesials, aferrarem-nos a la Creu de Crist, perquè el mal només es pot contrarestar amb amor» (14 de setembre).

@Pontifex: «Afrontem els canvis climàtics a través de la cooperació internacional: les decisions de cadascú repercuteixen sobre la vida de tots» (16 de setembre).

@Pontifex: «Cal esforç per fer sempre el bé... El camí de la santedat no és per als mandrosos!» (17 de setembre).

Celebració de la Festa de Sant Ermengol a Andorra

Mons. Joan-Enric Vives va presidir, el 26 d'octubre, la Missa de la festa del patró del Col·legi Sant Ermengol d'Andorra la Vella, a la qual hi van assistir els 380 alumnes d'ESO i Batxillerat de l'escola.

Després va tenir lloc una celebració de la Paraula amb els alumnes de Primària i Infantil, que va presidir Mn. Antoni Elvira, Vicari episcopal de pastoral i Rector d'Encamp.

L'Eucaristia fou concelebrada per Mn. Josep Chisvert, Rector de la Parròquia de Sant Julià de Lòria i Prevere que col·labora pastoralment al col·legi juntament amb Mn. Antoni Elvira. A la seva homilia, adreçada especialment als joves, l'Arquebisbe Vives glossà succintament la vida de Sant Ermengol, que el Bisbat d'Urgell té com a patró secundari i que el col·legi té com a insigne protector. Va destacar com fou un sacerdot primer i després Bisbe que es preocupà pels altres: fundant una comunitat perquè els capellans visquessin en fraternitat i, posteriorment, construint ponts i carreteres perquè els pobles del Pirineu i la seva gent poguessin estar ben comunicats. Així va servir el poble de Déu fins a la seva mort, precisament quan dirigia les obres de construcció d'un pont per comunicar La Seu d'Urgell i Cerdanya, al lloc anomenat El Pont de Bar.

Mons. Vives va animar els nois i noies a no ser autoreferencials i egoistes, i a vetllar per no estar sempre pendents del propi jo i de la pròpia imatge essent sempre el centre. Exhortà els joves a no buscar el protagonisme i posà com a exemple la imatge de les persones que fent una fotografia estan més preocupades per sortir elles que no pas per captar allò que volen fotografiar. En aquest sentit, volgué posar com a exemple Mn. Ramon Rosell, Rector de Canillo, que molts joves con-

xien per la seva vinculació a la casa de colònies d'Aina, que sempre busca fer fotografies però mai no és el centre.

Els animà a sentir-se orgullosos de ser andorrans i del Principat d'Andorra perquè precisament aquella jornada havien arribat a Andorra dues famílies de refugiats de Síria que gràcies al corredor humanitari signat entre el Principat d'Andorra i la comunitat de cristians de Sant'Egidi ha permès l'arribada al Principat de famílies refugiades que seran acollides pel Govern i per les comunitats cristianes, amb altres institucions, amb generositat per part de tothom. Els exhortà a sentir-se joiosos d'aquest compromís d'acollida, que és un petit pas per a Andorra, però alhora una gran mostra de generositat.

Després de l'Eucaristia, Mons. Vives pogué esmorzar amb els alumnes i compartir amb ells una bona estona de diàleg i convivència.

■ Càritas Andorra es troba amb

Mons. Vives. El dia 24 d'octubre, l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, va rebre la visita de l'equip directiu de Càritas Nacional Andorrana: el President, Sr. Amadeu Rocamora; la Vicepresidenta, Sra. Canòlich Baró; i el Consiliari, Mn. Ramon Sàrries.

Van poder informar-lo sobre les activitats de Càritas Andorrana, especialment pel que fa a la

implementació dels estàndards de gestió de Càritas internacional, el lloguer d'uns nous locals amplis per a roba i banc d'aliments, i l'acollida ja immediata d'emigrants i refugiats, a través del corredor humanitari que s'ha establert per conveni entre el Govern d'Andorra i la comunitat de Sant'Egidi.

Déu escolta el clam dels pobres, però i nosaltres els escoltem?

El diumenge XXXIII de durant l'any l'Església va celebrar la II Jornada Mundial dels Pobres, una diada en la que el Papa Francesc ens convida a posar, d'una manera especial, en el centre de les nostres trobades eucarístiques dominicals, el POBRE.

El Pontífex ha escollit enguany un petit fragment dels Salmos, més concretament el salm 34,7 que ens diu «Quan els pobres invoquen el Senyor, Ell els escolta» com a lema de la celebració.

El pobre invoca al Senyor, i també el pobre clama i crida fins a eixordar a la nostra societat, la mal anomenada societat del Benestar i del Bé comú.

Les xifres de la pobresa s'enfilen cada vegada més amunt¹, amb realitats arreu del món i també a casa nostra ben preocupants, i no es veu, de moment, un solució a aquesta problemàtica. Avui se'ns demana que ens treiem els «taps» que portem a les nostres orelles, la «bena» que portem als nostres ulls i ens llancem, des de la CARITAT, a escoltar els homes i dones necessitats del nostre món: famílies pobres, infants maltractats, gent gran abandonada, migrants i refugiats oblidats, ... i això no ens apeiteix, és un plat de mal menjar, i tots ens hem tornat molt llepafils.

Si aquestes situacions inhumanes no fan soroll, si no són un clam per a les nostres oïdes, vol dir que com a cristians alguna cosa ens falla, i ens falla de valent... tenim aleshores una veritable sordesa espiritual i humana.

El Papa Francesc en el seu missatge de la Jornada, ens torna a fer una reflexió al voltant d'uns verbs, que hem de conjugar amb la pregària i la vida, i que ens ajudaran a respondre a la pregunta inicial de si escoltem els pobres amb un aclaparador SÍ. «Cridar», «Respondre» i «Alliberar» aquests verbs ens han d'ajudar a viure aquesta Jornada i la nostra vida, per saber escoltar el clam, el crit dels pobres, per a tot seguit saber donar-los una resposta, que no només sigui paraules buides, els discursos no treuen la gana, i finalment alliberar-los que és tornar-los a donar el seu lloc en la societat, el lloc que el nostre egoisme i materialisme els hi ha tret, injustament.

Com ens recorda el Papa Francesc: «Sentim-nos tots, en aquest dia, deutors amb ells, perquè estenen recíprocament les mans, un cap a l'altre, es realitzi la trobada salvífica que sosté la fe, fa activa la caritat i permet que l'esperança prossegueixi segura en el camí vers el Senyor que ve.»

Mn. Jaume Mayoral, delegat de Càritas

¹ Segons l'Informe AROPE sobre la Pobresa a Espanya —2017— el 6,4% de la població, més de 2,9 milions de persones, viuen en una pobresa severa. El 27,9% de la població està en risc de caure en la pobresa i l'exclusió social, el que suposa 12,9 milions de persones. Un 16,6% de la població té grans dificultats per arribar a finals de mes, i en aquest grup n'hi ha que tenen feina, però en unes condicions molt precàries.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

26. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ap 14,1-3.4b-5 / Sl 23 / Lc 21,1-4]. Sant Silvestre (†1267), abat, fund. branca benedictina; sant Leonard de Porto Maurizio, prev. franciscà.

27. ■ Dimarts [Ap 14,14-20 / Sl 95 / Lc 21,5-11]. Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (1830); beat Ramon Llull, mr. terciari franciscà, de Mallorca (1232-1316).

28. ■ Dimecres [Ap 15,1-4 / Sl 97 / Lc 21,12-19]. Sant Ruf, mr.; sant Mansuet, bisbe i mr.; sant Jaume de Marchia, prev. franciscà.

29. ■ Dijous [Ap 18,1-2.21-23; 19,1-3.9a / Sl 99 / Lc 21,20-28]. Sant Sadurní, Serni o Cerni, bisbe de Tolosa de Llenguadoc i mr.; sant Demetri, mr.; santa Il·luminada, vg.

30. ■ Divendres [Rm 10,9-18 / Sl 18 / Mt 4,18-22]. Sant Andreu,

apòstol, de Betsaida, deixeble del Baptista i germà de Pere; santa Justina, vg. i mr.

DESEMBRE

1. ■ Dissabte [Ap 22,1-7 / Sl 94 / Lc 21,34-36]. Sant Eloi, bisbe de Noyon (641-660), patró dels qui treballen els metalls; sants Edmon Campion i Robert Southwell, preveres, i beats Roger Filcock, Robert

Middleton i companys, mrs. (jesuïtes); sant Naüm, profeta (s. VII aC); santa Natàlia, mr., esposa de sant Adrià.

2. ■ Diumenge I d'Advent (lit. hores: 1a setm.) [Jr 33,14-16 / Sl 24 / 1Te 3,12-4,2 / Lc 21,25-28.34-36]. Sant Silvà, bisbe; santa Bibiana, vg. i mr. (s. IV); santa Elisa, vg.; beata Maria Àngela Astorch (1592-1665), vg. caputxina, de Barcelona.

Jesucrist, rei de tot el Món (B)

COMENTARI

Jo soc rei, vingut a servir fins a donar la vida

El darrer diumenge del cicle litúrgic resumeix tot el celebrat al llarg de l'any. El prefaci d'avui en dona síntesi perfecta: Crist, Fill de Déu i Senyor nostre, és Rei d'un Regne universal i etern; de veritat i de vida; de santedat i de gràcia; de justícia, d'amor i de pau.

La profecia apocalíptica de Daniel (s. II aC) anuncia *venir enmig dels núvols del cel* algú com un *Fill d'home*. En contrast amb les imatges anteriors de *bèsties que pugen del mar* (lloc de les forces del Mal), aquest *Fill d'home* baixa del núvols del cel —on només hi viu Déu—. Ja l'Església dels primers temps reconegué en el personatge de *Dn 7* la figura del Messies amb la seva doble condició divina (*ve enmig dels núvols del cel*) i humana (*és com un Fill d'home*).

Jesucrist és el testimoni fidel, vingut a donar testimoni de la Veritat (Jn 18,37). Si és cert que *Déu no l'ha vist mai ningú*, també ho és que *el Fill Únic ens l'ha revelat (Jn 1,18)* i n'és digne de crèdit.

Testimoni digne de crèdit per les seves obres d'amor fidel al Pare amb les quals ha mostrat com *ens estima*.

Mirant al passat *ens ha alliberat dels nostres pecats*; mirant al futur *ens ha fet sacerdots dedicats a Déu*.

L'interrogatori de Pilat a Jesús té una successió de preguntes entorn a una única qüestió: *Tu ets rei?*

La reialesa de Crist no té res a veure amb la del món.

La meva reialesa no és d'aquest món: fins ara Jesús s'ha resistit a confessar-ho per evitar interpretacions mundanes. Però ara, davant Pilat que el condemna, ho confessa: *Jo soc rei. La meva missió és donar testimoni de la veritat*.

La pregunta (*Tu ets rei?*) introdueix una veritat que Pilat no pot confessar perquè *només els qui són de la veritat escolten la veu de Jesús*.

L'altra pregunta de Pilat (*«Què és la veritat?»*), més enllà del sentit d'excusa per a no comprometre's, orienta cap al mestratge de Jesús que sempre *dona testimoni de la veritat fins a poder dir: «Jo soc el camí, la veritat i la vida» (Jn 14,6)*.

Veritat que *els jueus rebutgen* i que *els consagraats pel Pare en la veritat (Jn 17,19)*, tots nosaltres, deixebles incorporats a Ell pel Baptisme, rebem de Jesús.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura de la profecia de Daniel

(Dn 7,13-14)

Tot mirant aquella visió de nit, vaig veure venir enmig dels núvols del cel com un Fill d'home, s'acostà al vell venerable, el presentaren davant d'ell i li fou donada la sobirania, la glòria i la reialesa, i tots els pobles, tribus i llengües li faran homenatge. La seva sobirania és eterna, no passarà mai, la seva reialesa no decaurà.

▶ Salm responsorial (92)

R. *El Senyor és rei, va vestit de majestat.*

El Senyor és rei, va vestit de majestat. / El Senyor va vestit i cenyit de poder. R.

Manté ferm tot el món, incommovible. / El vostre soli es manté des del principi, / vós sou des de sempre. R.

El vostre pacte és irrevocable; / la santedat, Senyor, escau a casa vostra / al llarg de tots els temps. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

(Ap 1,5-8)

Jesucrist és el testimoni fidel, el primer resuscitat d'entre els morts, el sobirà dels reis de la terra. Ell ens estima i ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seva sang per fer de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu, el seu Pare; que li sigui donada la glòria i el poder pels segles dels segles. Amén. Mireu, ve sobre els núvols, i tothom el veurà amb els propis ulls, fins aquells que el van traspasar, i totes les famílies de la terra es lamentaran per ell. Sí, amén. Jo soc l'Alfa, la primera lletra de l'alfabet, i l'Omega, que és la darrera, diu el Senyor Déu, el qui és, el qui era i el qui ha de venir, el Déu de l'univers.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 18,33b-37)

En aquell temps, Pilat digué a Jesús: «Ets tu el rei dels jueus?» Jesús contestà: «Surt de vós això que em pregunteu, o són d'altres els qui us ho han dit de mi?» Respongué Pilat: «Jo, no soc pas jueu. És el teu poble i els mateixos grans sacerdots els qui t'han entregat a les meves mans. He de saber què has fet.» Jesús respongué: «La meva reialesa no és cosa d'aquest món. Si fos d'aquest món, els meus homes haurien lluitat perquè jo no fos entregat als jueus. I és que la meva reialesa no és d'aquí.» Pilat digué: «Per tant, vols dir que ets rei.» Jesús contestà: «Teniu raó: jo soc rei. La meva missió és la de ser un testimoni de la veritat; per això he nascut i per això he vingut al món: tots els qui són de la veritat escolten la meva veu.»

▶ Lectura de la profecia de Daniel

(Dan 7,13-14)

Seguí mirando. Y en mi visión nocturna vi venir una especie de hijo de hombre entre las nubes del cielo. Avanzó hacia el anciano y llegó hasta su presencia. A él se le dio poder, honor y reino. Y todos los pueblos, naciones y lenguas lo sirvieron. Su poder es un poder eterno, no cesará. Su reino no acabará.

▶ Salmo responsorial (92)

R. *El Señor reina, vestido de majestad.*

El Señor reina, vestido de majestad; / el Señor, vestido y ceñido de poder. R.

Así está firme el orbe y no vacila. / Tu trono está firme desde siempre, / y tú eres eterno. R.

Tus mandatos son fieles y seguros; / la santidad es el adorno de tu casa, / Señor, por días sin término. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis

(Ap 1,5-8)

Jesucristo es el testigo fiel, el primogénito de entre los muertos, el príncipe de los reyes de la tierra. Al que nos ama, y nos ha librado de nuestros pecados con su sangre, y nos ha hecho reino y sacerdotes para Dios, su padre. A él la gloria y el poder por los siglos de los siglos. Amén.

Mirad: viene entre las nubes. Todo ojo lo verá, también los que lo traspasaron. Por él se lamentarán todos los pueblos de la tierra. Sí, amén.

Dice el Señor Dios: «Yo soy el Alfa y la Omega, el que es, el que era y ha de venir, el todopoderoso».

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 18,33b-37)

En aquel tiempo, Pilato dijo a Jesús: «¿Eres tú el rey de los judíos?».

Jesús le contestó: «¿Dices eso por tu cuenta o te lo han dicho otros de mí?».

Pilato replicó: «¿Acaso soy yo judío? Tu gente y los sumos sacerdotes te han entregado a mí; ¿qué has hecho?».

Jesús le contestó: «Mi reino no es de este mundo. Si mi reino fuera de este mundo, mi guarida habría luchado para que no cayera en manos de los judíos. Pero mi reino no es de aquí».

Pilato le dijo: «Entonces, ¿tú eres rey?».

Jesús le contestó: «Tú lo dices: soy rey. Yo para esto he nacido y para esto he venido al mundo: para dar testimonio de la verdad. Todo el que es de la verdad escucha mi voz».